

Пророк

Спиридон Черкасенко

Т. Шевченку присвята

Він пас ягнята за селом
Такий сумний, такий ще юний...
В душі палкій бриніли струни —
Ніким не співаний псалом.

Яріли обшири ланів,
Оброблених людьми-рабами...
Дивився скорбними очами...
Питав: "Хто збудить людський гнів?"

Де голос той, як Божий грім,
Що потрясе серця ці кволі
Надхне рабів жаданням волі
І духом гордим і міцним?"

І чує голос: "Встань, іди,
Співай ти сам за всіх до бою,
Не гнись — усюди я з тобою,
Пророче віщий, молодий!"

"А зброя ж де?" — питає він.
І знову голос бога — Слова:
"А зброя та — то рідна мова,
Гучна, проречиста, як дзвін.

В запеклі душі нею бий,
Зміцняй серця в огневім гарті,
Постав її на грізній варті,
Як меч двосічний і страшний!"

Він пас ягнята за селом,
Та кинув посох свій негожий...
І заспівав, обранець Божий,
Народу визвольний псалом.